

In memoriam prof. dr. J. H. Becking

Op de 19 april 1972 overleed prof. dr. J. H. Becking, oud-hoogleraar aan de Landbouwhogeschool op de leeftijd van 81 jaar. Met hem is een bosbouwer van de oude stempel heengegaan. Op zijn uitdrukkelijk verzoek werd hij in alle stilte gecremeerd.

Hij begon zijn carrière in 1914 als houtvester in het voormalige Nederlands Oost-Indië, waarbij hij naast zijn beheerstaak nog kans zag wetenschappelijk werk te doen.

Hij promoveerde in 1927 op een proefschrift "De djaticultuur op Java".

In 1934 werd hij hoofd van de Dienst van het Boswezen in Nederlands Oost-Indië, een taak die hij met visie en gesteund door een geweldige werkkraft vervulde.

Voortbouwend op het werk van zijn voorgangers en met eigen inbreng ontwikkelde zich het beheer van het boswezen op Java en Madoera in deze periode tot een voorbeeld voor de hele wereld. Niet alleen het gebied van de djatibossen met zijn vele houtvesterijen, maar ook het gebergtebos had zijn aandacht. Vooral dat laatste, dat als schermbos en als rem op de erosie van grote betekenis was, werd uitgebreid. Duizenden hectaren werden op de grasvlakten heroverd en ingeplant met allerlei houtsoorten.

Ook voor de buitengewesten werden in die periode grote plannen gemaakt voor een verdere bosbouwkundige ontwikkeling. De laatste acht jaren, tot aan de oorlog kenmerkten zich als een periode van grote opbloei van alle activiteiten van de Dienst van het Boswezen. Wij willen noemen de organisatie van de houtverkoop, de exploratie en inventarisatie van de bossen in de buitengewesten en de ontwikkeling van het onderzoek.

Na de oorlog bleef Becking nog enkele jaren werkzaam onder zeer moeilijke omstandigheden van personeel en kantoorruimte. Ook hier bleek weer zijn grote gave van organisatie en doorzetten, en toen hij in 1946 voorgoed naar Nederland vertrok was de basis voor het herstel van de Dienst van het Boswezen weer gelegd.

Zijn benoeming als hoogleraar in de bosbedrijfsleer, houtmeetkunde en tropische houtteelt kwam in 1946 niet onverwacht. Zijn kennis van de bosbouw in al zijn geledingen en daarbij zijn grote ervaring en energie stelden hem in staat zich snel in te werken. Talrijke geschriften van zijn hand in de loop der jaren tonen hem in zijn aanpassingsvermogen aan de zich snel wijzigende omstandigheden van de bosbouw in Nederland. Zijn mening stak hij nooit onder stoelen of banken.

Van de jaren 1957 tot 1962 was hij voorzitter van de Koninklijke Nederlandse Bosbouw Vereniging. Ook in deze functie verzette hij veel werk.

Deze ogenschijnlijk harde en stugge man koesterde zijn grote liefde. Wie hem gehoord heeft op excursies in de Treek en wie hem van nabij heeft meegemaakt als adviseur van de beheerder van Singraven, weet hoe groot zijn liefde voor het bos en de bosbouw is geweest.

Met zijn heengaan is een grote bosbouwfiguur uit ons midden verdwenen.

J. F. Wolterson

